

**Διήγημα
"Τ'αρραβωνιάσματα"**

Ερωφίλη Πατεράκη

Free e-book

Τ' αρραβωνιάσματα

Copyright © Ερωφίλη Πατεράκη, 2020

Σχεδίαση εξωφύλλου: Ερωφίλη Πατεράκη

Το διήγημα «Τ' αρραβωνιάσματα» της Ερωφίλης Πατεράκη διανέμεται δωρεάν στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου (e-book) με άδεια Creative Commons Αναφορά Δημιουργού- Μη Εμπορική Χρήση-Όχι Παράγωγα Έργα 4.0 Διεθνές.

Copyright © Ερωφίλη Πατεράκη, 2020

Η Ερωφίλη Πατεράκη γεννήθηκε το 1991. Κατάγεται από το Ηράκλειο Κρήτης. Έχει ζήσει στον Χόνδρο Βιάννου, στην Αλεξανδρούπολη, στα Χανιά, στο Ρέθυμνο, στη Θεσσαλονίκη και από το 2016 ζει και εργάζεται στην Αγγλία.

Σπούδασε στο Παιδαγωγικό Τμήμα Προσχολικής Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου Κρήτης.

Η αγάπη της για τη λογοτεχνία φάνηκε από μικρή ηλικία και εν τέλει την οδήγησε να ασχοληθεί με αυτήν μέσα από τις σπουδές της. Στα πλαίσια της πτυχιακής της εργασίας μελέτησε το ιστορικό μυθιστόρημα και ειδικά τη σύνδεσή του με την παιδική λογοτεχνία μέσα από το έργο της Πηνελόπης Δέλτα.

Το πρώτο της διήγημα “Τ’ αρραβωνιάσματα” δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα Ηχώ της Βιάννου το 2008 ενώ αρκετά άρθρα της συμπεριλήφθηκαν στην περιοδική έκδοση Δήμου Σούδας την ίδια χρονιά.

Το 2020 δημοσίευσε την πρώτη της νουβέλα «Ζωή δίχως στήριγμα». Το βιβλίο αυτό διατίθεται δωρεάν στην [Ανοιχτή Βιβλιοθήκη](#) και σε άλλες πλατφόρμες με ψηφιακά βιβλία.

Από το 2018 αρθρογραφεί στο προσωπικό της blog www.erofilipateraki.gr ενώ κείμενά της έχουν φιλοξενηθεί και σε άλλα ιστολόγια ποικίλης ύλης.

Μπορείς να επικοινωνήσεις μαζί της στο email hello@erofilipateraki.gr.

Τ' αρραβωνιάσματα

Ήταν απόγευμα. Κι όπως κάθε απόγευμα, καθόταν στο μικρό κηπάκο της, πίνοντας τον ελαφρύ γλυκό ελληνικό καφέ της. Μια στις τόσες έβγαζε φωνή καμιά γειτόνισσα: «Κυρα-Σοφία! Ε, κυρα-Σοφία, έλα να πιούμε ένα καφέ να περάσει η ώρα». Τότες ετοιμαζότανε και πήγαινε επίσκεψη στη γειτόνισσα, πότε κρατώντας ένα βαζάκι γλυκό κυδώνι που 'χε φτιάξει μονάχη της, πότε ένα κουτί βουτήματα να τα δοκιμάσουν με τον καφέ.

Είχαν περάσει έτσι τόσα απογεύματα, τόσα χρόνια. Και ποτέ δε στεναχωρέθηκε για τα χρόνια που έφευγαν και την άφηναν πίσω. Είχε τόσα και τόσα πράγματα ν' ασχοληθεί, που γέμιζε η μέρα της κι ούτε που καταλάβαινε πότε ερχότανε τ' απόγευμα, να κάτσει, να ξεκουραστεί, να πιει τον καφέ της. Λίγο να καθαρίσει το σπίτι, λίγο να ταχτοποιήσει, λίγο να βάλει κάτι να μαγειρέψει, λίγο να βγει στον κήπο να ποτίσει τα λιγοστά δεντράκια και τις τριανταφυλλιές, είχε πάει μεσημέρι.

Μετά να φάει και να καταπιαστεί με κανένα γλυκό, ερχόταν και το απόγευμα. Ούτε να ξεκουραστεί λίγο το μεσημέρι δεν προλάβαινε, έτσι, να ξαπλώσει και ν' αποκοιμηθεί στον καναπέ του σαλονιού ή στο μέσα κρεβάτι. Όχι δηλαδή πως είχε ανάγκη από ξεκούραση. Ούτε τα εξήντα δεν είχε κλείσει και πέρα απ' αυτό, ήταν από μόνη της σκληρό καρύδι. Γιατρό δεν είχε επισκεφτεί από ανάγκη. Μια φορά είχε πάει, έτσι για να σιγουρευτεί πιο πολύ ότι είναι μια χαρά, αλλά πάνε τώρα πάνω από δέκα χρόνια.

Να, τέτοια σκεφτότανε κάθε απόγευμα, μέχρι που περνούσε η ώρα κι έμπαινε πια μέσα, να συγυρίσει πάλι λίγο, να φάει κάτι πρόχειρο και μετά να πέσει να κοιμηθεί. Μα σήμερα είχε δουλειά να κάνει. Δουλειά τώρα, τρόπος του λέγειν. Η γειτόνισσα από απέναντι, όχι η κυρα-Αγγελική, η κυρα-Αργυρώ, αυτή που 'χε τους γιους τους λεβέντηδες και τη μια κόρη, την είχε καλέσει να την τραπεζώσει αύριο, κι αυτήν και δυο τρεις άλλες γειτόνισσες. Είχε χαρές και γλέντια η κυρα-Αργυρώ. Αρραβωνιάστηκε η κόρη της την Κυριακή.

Τελειώσανε τώρα κι αυτηνής οι έννοιες της, πάντρεψε τ' αγόρια της, αρραβώνιασε δα και το κορίτσι. Τώρα πια, μόνο εγγονάκια να περιμένει. Χαρά ν' άκουες στη φωνή της σαν βγήκε στον κήπο απέναντι να της πει τα καθέκαστα και να την καλέσει την επομένη για τραπέζι. «Κυρα-Σοφία! Κυρα-Σοφία! Έβγα που θέλω να σου πω! Να 'ρθεις θες αύριο να φάμε; Εφώναξα 'γω και την Αγγελική και τη Γεωργία από παραδίπλα, να 'ρθείτε να σασε κάμω το τραπέζι. Άκου, κυρα-Σοφία, το Ρηνιώ μου παίρνει ένα παλικάρι, σκέτο χρυσάφι! Οπροχθές την Κυριακή πήγαμε στου γαμπρού για τ' αρραβωνιάσματα! Θα 'ρθεις λοιπόν αύριο να σασε τραπεζώσω;» Έπρεπε λοιπόν να πάει σε κανένα μαγαζί, να, απ' αυτά που φτιάχνουνε τα γλυκά τα περιποιημένα, να πάρει κάτι να κρατεί για την περίπτωση.

Να φτιάξει κάτι μοναχή της δεν το ήθελε. Να θαρρεί η γειτόνισσα πως τσιγκουνεύεται ή πως βαριέται να πάει να αγοράσει κάτι σχολινό. Θα πήγαινε λοιπόν ν' αλλάξει ρούχα, να πάρει την τσάντα της – τη μοναδική που είχε, τι να της κάνει πιο πολλές – να πάει στα μαγαζιά να πάρει μια τούρτα, κέρασμα για τ' αρραβωνιασμένα.

Ωραία πρέπει να 'ναι ν' αρραβωνιάζεσαι, σκεφτότανε η κυρα-Σοφία στο δρόμο. Να βρίσκεις έναν άντρα να ταιριάζετε. Και σα δείτε πως αγαπιέστε, να παίρνετε την απόφαση να παντρευτείτε. Κι έτσι ευλογημένοι από το Θεό και γεμάτοι αγάπη, να φτιάχνετε το σπίτι σας, να 'χετε πού θα μπούνε τα παιδιά σας, σαν έρθει εκείνη η άγια ώρα. Ωραία πρέπει να 'ναι, σκεφτότανε. Μα αυτή δεν το 'ζησε ποτέ από πρώτο χέρι.

Ούτε είχε αρραβωνιαστεί ποτέ, ούτε παντρεμένη ήτανε, μήδε παιδιά είχε κάνει. Του γάμου τη χαρά δεν την αισθάνθηκε ποτέ, μήτε που γνώρισε άντρα κανένα, σαν ήταν νέα, να αγαπηθούνε. Ποτέ. Κι όχι πως ήταν άσχημη ή φτωχιά ή ό,τι άλλο. Όμορφη ήταν και λεβεντονιά. Το μπόι της, το παράστημά της καμά κοπελιά δεν το 'φτανε. Και σαν επόθαινε ο πατέρας της, όλο το έχεν του σ' αυτή θα πήγαινε.

Θλιβερή ιστορία πώς απόμεινε μοναχοκόρη. Δεν ήταν απ' αρχής. Η μάνα της είχε γεννήσει δίδυμα. Δυο κορίτσια, αυτήν και την αδερφή της. Σοφία και Ελπίδα τα βαφτίσανε μιας και γεννηθήκανε παραμονή της γιορτής. Μεγαλώσανε μαζί κι αγαπημένα κι ήταν στη θωριά τους ίδια κι απaráλλαχτα. Μόνο οι γονείς τους το 'χανε σίγουρο πως τα ξεχωρίζανε. Οι υπόλοιποι πότε λέγανε τη Σοφία Ελπίδα και πότε την Ελπίδα Σοφία. Μέχρι που για σιγουριά λέγανε και για τις δύο «του Λενιού τα κορίτσια».

Όσο μεγαλώνανε, ίδιες πάντα, γινότανε πιο όμορφες. Παλεύανε να φτάσουνε τη μάνα τους στη χάρη που ήταν τότες «η πλια καλή του χωριού». Μα σαν ήτανε δεκάξι χρονών οι κοπέλες, πήγε μια φορά η Ελπίδα μόνη της σ' ένα ξωκλήσι ν' ανάψει το καντήλι, που γιόρταζε ο Άγιος την επαύριο. Το κακό μαντάτο το 'φερε ένας βοσκός, γνωστός του πατέρα τους, κρατώντας την

Ελπίδα στα χέρια. Εκατό, διακόσια μέτρα το πολύ μακριά από την εκκλησία, είδε από μακριά που περνούσε ένα αυτοκίνητο παραζαλισμένο. Θα 'τανε, λέει, πιωμένος ο οδηγός του και πρέπει να 'τανε από το διπλανό χωριό γιατί δε γνώριζε τ' αμάξι. Κι έτσι όπως πήγαινε ζιγκζαγκωτά, ήτανε και σούρουπο, θα 'τανε και πιωμένος το δίχως άλλο... Μέσα στη φωτεινή δέσμη απ' τα φώτα του αυτοκινήτου είδε μια φιγούρα να προχωρά. Μα σαν προσπέρασε κι έφυγε τ' αμάξι, δεν έβλεπε την παραμικρή κίνηση στον έρημο δρόμο.

Έτρεξε αυτός, έβαλε με το νου του πως λάθος είδε μια σκιά να περπατά στην ερημιά, μα σαν έφτασε, είδε από μακριά την κοπελιά να κείτεται στο χώμα. Τη γνώρισε αμέσως απ' τη θωριά της κι άφησε τα πρόβατα όπως-όπως να τους την πάει. Κι έτσι απόμεινε μονάχη της η Σοφία, μόνο παιδί μέσα στο σπίτι.

Σαν χτες το θυμότανε κι ένιωσε απ' την αρχή όλη τη στεναχώρια που 'χε πάρει σαν έχασε την αδερφή της.

Είχε κάμποση ώρα ακόμη μέχρι να φτάσει στο δρόμο με τα μαγαζιά. Και σκεφτότανε την αδερφή της που δεν πρόλαβε να ζησει παρά μόνο δεκάξι χρόνια, δεν πρόλαβε ν' αρραβωνιαστεί, να παντρευτεί. Όμως ούτε αυτή έτυχε να παντρευτεί. Κανένας δεν τη ζήτησε κι αυτή κανένα δεν αγάπησε. Και μετά πέθανε ο πατέρας της, πέθανε κι η μάνα της απ' το μαράζωμα. Πρώτα η Ελπίδα της, μετά ο άντρας της, τι να απογίνει κι αυτή η έρμη. Όχι πως δεν αγαπούσε τη Σοφία, μα σαν έφυγε ο άντρας της, γέμισε η καρδιά της στεναχώρια και δεν άντεχε να ζησει άλλο.

Κι έμεινε από τότε η Σοφία μονάχη της, να φροντίζει το σπίτι της και τον εαυτό της, να φτιάχνει τον κήπο της και πότε-πότε να πηγαίνει σε καμιά

γειτόνισσα για κανένα καφέ. Η Σοφία έγινε με τα χρόνια κυρα-Σοφία κι ο καφές της ελαφρύς να μην την πειράζει και γλυκός για να γλυκαίνουν τα φαρμάκια της από την Ελπίδα της που «έφυγε». Δεν παραπονιόταν.

Οι μέρες της ήταν γεμάτες κι η μοναξιά δεν την ενοχλούσε. Μόνο να, σαν τα σκεφτότανε όλα αυτά τα παλαιϊνά, ένιωθε μια νοσταλγία για τα χρόνια εκείνα που ήταν μαζί με την αδερφή της, μια ελαφριά πίκρα για την ατυχία της να μην παντρευτεί. Και τώρα που σκέφτεται τα παιδιά της Αργυρώς, τα χάρεται έτσι που μαντεύει ότι αγαπιούνται. Μα να, είναι που θυμήθηκε όλα αυτά τα παλαιϊνά, είναι και λίγο που κουρασθήκανε τα πόδια της στο περπάτημα –πρώτη φορά νιώθει να κουράζεται έτσι –και πάει τώρα πιο αργά. Δυο στενά παραπέρα είναι το μαγαζί που θέλει να μπει, να πάρει το γλυκό, να ξαποστάσει κιόλας. Και μετά που θα γυρίσει ήθελε να ξαπλώσει.

Κουράστηκε σήμερα, ποιος ξέρει γιατί. Θα την πείραξε φαίνεται ο ήλιος το μεσημέρι που βγήκε να ποτίσει τις τριανταφυλλιές. Έκανε και ζέστη σήμερα και είπε να τους ρίξει λίγο νερό παραπάνω. Μήπως τώρα που περνάει, να μπει και στο ανθοπωλείο να πάρει μιαν ανθοδέσμη για την κοπελιά, τη Ρηνιώ; Ωραία θα 'ναι να πάει μαζί με το γλυκό και λίγα λουλούδια της γειτόνισσας. Να, αυτά τα άσπρα που βλέπει από 'δω έξω θα ζητήσει.

Σκέφτηκε να κάτσει λίγο να ξεκουράσει τα πόδια της, μα είπε μια και καλή στο μαγαζί που θα πάρει το γλυκό. Και προχωρούσε με την τσάντα στον ώμο, κρατώντας τα άσπρα λουλούδια που πήρε για τη Ρηνιώ με βαρύ περπάτημα. Έπρεπε να ξαναπάει στου γιατρού. Τόσα χρόνια περάσανε, να δει μήπως έχει τίποτα. Αν και το πιθανότερο που θα της έλεγε ο γιατρός ήταν

«γεράματα». Αμ, το 'ξερε κι αυτή. Περάσανε τα χρόνια και μήτε που το κατάλαβε, έτσι όπως δεν είχε τίποτα να νοιαστεί εξόν τον εαυτό της. Και μπορεί να την προσφωνεί γιαγιά κανένα παιδί σα θέλει να ζητήσει τη μπάλα του που έπεσε στον κήπο της, μα εγγονάκια δε θα δει. Να 'ναι καλά η κυρα-Αργυρώ, να ζήσει και να χαρεί τ' αγγόνια της και τα παιδιά της. Αύριο που θα πάει θα της ευχηθεί ολόψυχα «να χαίρεσαι τα παιδιά σου, κυρα-Αργυρώ, και με το καλό και εγγονάκια». Καλά είχε περάσει κι αυτή μόνη της, μα αλλιώς είναι να 'χει κανείς παιδιά. Άλλη χάρη.

Έπεφτε το σούρουπο, βράδιαζε. Έβλεπε από μακριά την ταμπέλα «Ζαχαροπλαστείο Το Κέρασμα». Δυο βήματα σχεδόν ήθελε κι έφτανε. Τότε είδε ένα αυτοκίνητο που πήγαινε σαν μεθυσμένο. Τα φώτα του την τύφλωσαν για μια στιγμή και μετά είδε που έκανε ζιγκ-ζαγκ. Το «μεθυσμένο» αυτοκίνητο προσπέρασε και χάθηκε μέσα στο σούρουπο. Το πολύ εκατό, διακόσια μέτρα από το ζαχαροπλαστείο κείτονταν μια γυναικεία φιγούρα. Το σώμα ήταν μισό στο δρόμο, μισό στο πεζοδρόμιο. Και δίπλα ξαπλωμένη μια ανθοδέσμη με άσπρα λουλούδια...

Τ' αρραβωνιάσματα

Copyright © Ερωφίλη Πατεράκη, 2020

Σχεδίαση εξωφύλλου: Ερωφίλη Πατεράκη

Το διήγημα «Τ' αρραβωνιάσματα» της Ερωφίλης Πατεράκη διανέμεται δωρεάν στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου (e-book) με άδεια Creative Commons Αναφορά Δημιουργού- Μη Εμπορική Χρήση-Όχι Παράγωγα Έργα 4.0 Διεθνές.

Copyright © Ερωφίλη Πατεράκη, 2020